



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

**Evangelistarivm M. Maruli Spalaten. opus vere  
euangelicum, sub fidei, spei & charitatis titulis in septem  
libros partitum**

**Marulić, Marko**

**Coloniæ, 1532**

**VD16 M 1298**

de malo odij. cap. 4.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-35578**

## De charitate Libe: III. 267.

tribus meis. Ante istos dominus noster Iesus Christus eis a quibus ut interimeretur comprehensus fuerat, usque adeo beneficium se praestitit, ut vni eorum abscissam auriculam statim restituerit, sanamque reddiderit, & discipulum suum quicum absciderat, increparit. Denique pro illis a quibus vincula, colaphos, flagella, vulnera, fel, atque acetum passus fuerat, in cruce pendens ignoscere petiit, & errorem excusauit: Pater (inquit) ignosce eis, quia nesciunt quid faciunt. Talem itaque se inimicis suis exhibuit charitatis magister, quales nos, si per se fieri volumus, esse debere praecipit. Non meretur dici eius discipulus, quisquis aliter aduersus inimicum suum animatus fuerit. Ac ne quid excuses, ne quid caueris, non tuberis in homine amare odij crimen, sed dei opus hominem ipsum. Quomodo autem deum diligis, si opus eius perire concupiscis? Quam ergo graue peccatum sit, hominem odisse, hinc iam speculari incipiamus, ut cum cognouerimus quantum hoc cauendum sit, magis ad quemquam amandum animo alliciamur.

### ¶ De malo odij. Caput III.

**O**pus dei odit, quod hominem odit. Quomodo autem potest deum diligere, qui id quod ab illo factum est valde bonum, non diligit? Porro deum nolle diligere, qui prior dilexit nos, quid est aliud, nisi reprobos imitari spiritus, & ab eo a quo conditus es, desciscere atque alienari? Cum ergo is qui homini male operatur, conditori eius aduersetur & diabolum sequatur, restat ut cuius mores sequitur, cum eodem supplicia in inferno patiatur. Falluntur illi qui odium suum excusant dicentes, malos homines deo quoque inuisos esse, iuxta illud, Odiui ecclesiam malignantium, & cum impijs non sedebo. Et illud, Ite maledicti in ignem aeternum, & quos deus odit (inquit) cur eosdem & nobis odisse non licet? Non omnia seruo conueniunt, quae conueniunt domino. Domini interest imperare, seruo obedire, ad dominum pertinet pro scelere punire, ad seruum pati & beata, non inferre. Odiui ecclesiam malignantium, inquit do-

R

minus. Malignitatem hominū odio se habere his v̄bis testatur, non homines ipsos. In quos quoque æterno igni deputandos ait, vt illi pro reatu puniātur, non vt ipse opus suum damnet, quasi pœniteat eum fecisse q̄d fecerit. Odio ergo habet deus hominis peccatum, non naturam. Ita & tu in vno homine habes alterum quod odisse debeas, alterum quod diligere. Plectere autem delinquentes præpositi officium est. Intēr æquales alteri in alterum nullum ius est nisi commiserendi, si deliquerit, commonendi ne delinquat, oprandi atq; orandi, vt post delictum pœnitentiam agat, & veniā consequatur, & sperandæ salutis gratiam quam peccando amiserat, emendando recuperet. Cæterum qui odit hominem, tam iniure de illo deliberat, vt etiam illud quod recte probeque agentem viderit, obloquendo infamet: iniuriæ patientem timidum vocat, ecclesiæ limen terentem hypocritam appellat, subditos corripentem iracundum esse criminatur, & quod virtuti ascribere deberet, hoc ad proxima ei vitia trahere nititur. Tales erant illi qui de Iohanne neque edente, neque bibente, dæmonium ei inesse dixerunt, & de domino edente cum alijs ac bibente, Ecce vorator & potator vini & publicanorum amicus. Qui ergo sic odit proximum suum, non Christianus fidelis, sed infidelis pharisæus est. Ipsi quippe pharisæi cum vidissent Christū ægrotos in die sabbati curantem, non est (inquiunt) hic homo a deo, q̄ sabbatum non custodit, Cum a dæmonio vexatos eius ope liberari conspexissent, dixerunt, In Beelzebub principe dæmoniorum eijcit dæmonia. Noluerunt dicere in virtute dei, ne quis illum et hoc deo charum acceptumque esse existimaret, sed reprobum potius & impium, vt qui non dei auxilium impleret, sed profanis dæmonum inuocationibus utatur. Quid multa? Si cui inimicus fueris, torquebit te inuidia, quoties alios aliter de illo sentire cognoueris, & non mendacio, non probro, non maledictio abstinabis, atq; vnum odium in plurima te præcipitabit vitia, dum morum tuorum iacturam nihili pendis, vitæ

Matth. 11.

cupiens obesse alienæ. Et cum tam immoderate ferrî cœperis, ad iurgia vsque contumeliasque peruenies, post rixas ne manibus quidē temperabis. In nullo profus pharisæis cedens, qui tentarunt prius illum quem oderant, capere in sermone, vt captum accusarent, & eadem malitia os eorum qui ipsum in Hierusalem euntem laudibus prosequabantur, obstruere volebant, iubentes vt tacerent. Deinde etiam edicto statuerant, vt si quis eum cōfiteretur Christum, extra synagogam fieret. Postremo cum nullum finem inueneret inuidia, quamdiu viueret ille cui inuidebatur, falsis testimonijs circūuentū accusant, & totis aīs ad necem innocētis maleuoli homines cōcitāt. Neq; ideo te excusatū putes, q̄a pharisæi iustū p̄secuti sint, tu peccatorem. Neminem sic odisse debes, vt nocere velis. Proinde æquales patienter feras, in minores ita antmaduertas, vt crimen detestari, illos autē diligere videare. Ob hoc scelestus plectitur ab illo qui præsit, vt a scelere desistat, & alij p̄na eius territi, tale aliquid committere vereantur. Quod si dñs etiam seruū puniendo diligere debet, quomō tibi fas erit in conseruum tuum debachari vel fœuire vellet? Quem certe nisi corde odisse desinis, quis re atq; ope non offenderis, tanti criminis reus cōprobaberis, quantum mali ei optabis. Cuiuscūq; enim ex odio perniciem cōcupieris, eius interemptor es, dicente Iohāne apostolo, 1. Iohan. 3 Omnis q̄ odit fratrem suum, homicida est. Nemo itaq; odio erit habendus, q̄ ad imaginē & similitudinem dei creatus est, q̄ Christi sanguine redemptus est. Si malus, improbus, scelestus fuerit, cura si potes, si nō potes, opta, & deum pro illo deprecare, vt dimissa neq̄tia abieciisque vitijs ad virtutis viam conuertatur & viuat.

## De pace publica &amp; priuata. Cap. V.

**P**orro ipsius charitatis vinculum pax est. Concorditer viuant oportet, qui diu inter se amare cupiunt, non incongrue igitur de pace colenda nunc differendum occurrit. Pax quædam publica est, quædam priuata. Publicam pacem dicimus, cum